

Het Sliedrechts Dialect (857)

Beste Korsjonao,

't Is, voorzôôver ik weet, nò nie voorgekomme dà je een brief kreeg van een lezer van de wekelijkse stuksies 'Oud Slierechs'. Ik zà me êêst effe netjies voorstelle. Ik ben Jan van Ome Odderjon. En ome Odderjon was een oudôôm van jou, een broer van jouw opao Wim van der Vlies, de fietsmaaker. We hebbe mekaar wel is ontmoet in 't "Onderhuys". Ik ben opgegroeid op de Rivierdijk, bij De Wiel om persies te zijn. En we speulde vaok op De Wiel, wat toe een vuilstortplaets was. Waer nou d'n oprit van de Rembrandtlaon is, sting vroeger de vuilisschuur waer 't Slierechse afval wier gestort. Dà vuil gong deur een soort glijbaon naer ondere en mè lorries wier 't vuil verspraaid over 't terraain en zô is de Wiel gedempt mè Slierechs afval.

Schoere ophaole

De rede dà 'k jou schrijft is, dat ik veul wardering het voor de rubriek, waerdeur ons goeje ouwe Slierechse diëlect in ere wor gehouwe. We zijn tegewoordig veuls te veul van 't weggooierige zà 'k mor zegge en daerom is 't goed om onze durpstaol goed te bewaore. Trouwes, aalles wat d'n Historische Verêêniging doet, ving ik prachtig. Dikkels kijk 'k bevôôbeld naer de duzende foto's die op de site staon van ons goeje durrep. As ie tegewoordig deur 't durrep fietst, en dan mè naome over de Revierdijk, weet jie hêêlemael nie meer waer ie aailijk ben. Wat is t'r toch veul afgebroke wat ons durrep zô uniek maakte, mè z'n stoepe en buurties ... As 'k dan kijkt wat 'r voor trug is gekomme, mè 'k me schoere wel is ophaole. Huize hêêmel in 't grijs mè van die ijzere brugchies d'r voor, 't lijkt wel Ôôst Europao. Aan de buitekant van d'n dijk daerentege staon wel weer mooie huize, villao's bekant, wat 't gehêel weer een bietjie ophaolt, mor voor de vedderest is 't voor mijn aailijk mor een treurnis.

Saomehorighaaid

Zellef hebbe me, me vrouw en ik, zeuve jaer van ons trouwe geweund in een stoephuisie naest de wurref van Baerze. 't Was in de tijd van grôôte weuningnôôd en we hadde een goed jaer ingeweund bij m'n schôônouweloï, aareg gezellig mè 'k zegge, mor d'r gaot toch niks bove zelfstandighaaid. Toe we dan ok dut huisie aangebôôje kregge, wazze me de koning te rijk. 't Was een huisie aan 't waoter zà 'k mor zegge, tegewoordig ideaol, maor 't sting allêên een bietjie lêêg en 't was in de tijd voor 't klaorkomme van de Deltaowaareke. As 't uit de noordweste gong waaie, hiewe we ons hart vast en de kistplank gerêêd. 't Beurde in 1954, zô rond de Korsemis dà me vier tije 't waoter in huis hadde. Dan zà je messchie zegge, mor dà's toch een ramp. Mederrene mense kenne dat messchie nie begrijpe, maor dat vonge me aailijk hêêl gewoon. Je wis dà je een waoterhuisie had en mè jou hêêl de buurt en as 't zô wijd was, hielp ie mekaar in grôôte saomehorighaaid om ie hêêle hebbe en houwe naer de zolder te brenge, de kachel en 't drezwar op taofel te krijge, en vedder mor perbere om 't waoter zôôveul mogelijk buite te houwe. Wà me tijdes een waotersessie ok konne zien, was dat 't huisie vijftien centimeter scheef stong. As d'n dijkkant van de kaomer drôôg sting, was t'r aan de revierkant nog 15 cm. waoter, mor dat was weer makkelijk om 't waoter op te scheppe met 't vuilblek. Dat onze kaander in binneshuis pas een haalef jaer laeter liepe dan buite, kà je hierdeur messchie wel begrijpe.

De kistplank nie mee

Tegewoordig wordt 'r nogal waarek gemaakt om onze gevoelige ore te beschaareme tege geluidsoverlast. Op zich een primaao zaak. Mor wà denk ie dà wij te hore krece van de scheepswurref van Baerze. As ze daer aan 't klinke of kooke wazze, konne wij gêên hand voor onze ôôge zien van d'n herrie. Maor, daer zeurde me hêêlemael nie over; dat hoorde gewoon bij 't leve. Toe zatte me nò nie zô krap in ons vel. Ondanks 't faait dà me daer wel gezellig geweund hebbe, wazze me toch blij dà me, mor toe hadde me inmiddels drie kaainder, een flatjie krece. Mor je kan 't glôôve of nie. Ok toe 'k vierhông in 't flatjie weunde en 't gong uit 't noordweste waaie, dan gong 'k soms midde in de nacht nog kijke hoe of 't met 't waoter stong. Die waokzaamhaaid hiew ik nog jaere bij me. Tegewoordig weune me in 't Rondêel, bove in de toren en 't mò gek gaon wille me daer nog motte kiste. Dus de kistplank hebbe me nie mee verhuisd.

Slierechs in Afghaonistan

Mor, beste Korsjonno, wà 'k veraal aa je kwijt wil, is 't vollegende. Onzen oudste zeun is al vanaf z'n zeuventiende beroepsmilitair. Hij weunt inmiddels al jaere in Drenthe en daer verschijnt 'De Stem', met de Slierechse stuksies, netuurlijk nie. As rechtgeaerde ouwers wil ie je kaaind toch een stuksie beschaoving nie onthouwe, dus knippe me de stuksies aaltijd uit en zurrege me dat ie in Drenthe komme. En wà denk ie, ze worde gladgestreke en gekoesterd en in plakboeke verzaameld. As dat gêên opsteker is! Mor nou komp 't. Onze zeun is inmiddels op missie in Afghaonistan, en daer hoef tie hêêlemael nie op 'De Stem' te rekene. Hoe mot dat nou? Ik heb 'r 't vollegende op gevonge. Iedere week schrijf ik onze jonge een brief per e-mail en ik doet 't Slierechse stuksie d'rbij. Messchie kan die daermee de Afghaone wel een stuksie beschaoving bijbrenge. Een aandere mogeljkhaaid is dat ie z'n maots is wat vóór te leze het. Je weet 't mor nooit. Overiges zalle me blij zijn as tie weer in Drenthe is, maor dat duur nog een haalef jaertie.

Beste Korsjonno, de hartelijke groete và je achterneef Jan van der Vlies.

P.S. De verêênigingsruimte is wekelijks op woensdagmiddag ope. 't Leste nieuws over de verêêniging, is te vinge op www.historie-sliedrecht.nl. Deuze keer bevôôbeld de stambôôm van de familie Van den Adel.